

AZ EGYETEM MINT A HIVATÁSRA NEVELÉS KOHÓJA

A hazai és külföldi felsőoktatási intézmények ezreinek feladata, hogy a rábízott ifjúságot a kor színvonalának megfelelő tudású szakemberré formálja. Ezenkívül az intézményeket fenntartó közösség mindig elvárja azt, hogy az oktatás mellett az ifjúságot nevelje is az iskola. A nevelés célkitűzései mindig az uralkodó társadalmi-gazdasági viszonyoknak megfelelőek.

Államunk, a Magyar Népköztársaság felsőoktatási intézményeitől elvárja, hogy a gondjaira bízott ifjúságot marxista—leninista világnézetű szakemberekké nevelje. Ezen az alapvető célkitűzésen kívül azonban még egyéb nevelési feladatok megoldása is az iskolára vár. Ezek a hivatásra, közéletiségre történő nevelés, hogy csak a legfontosabbakat említsem.

Alma materünk mérnöki és főiskolai karain évente mintegy 800 hallgató tanul. A 3—5 éves képzési idő során — eltekinthetve a levelező hallgatóktól — 18—24 éves ifjak nevelését kell ellátnia az oktatói karnak. Jellemző erre a korosztályra a széles körű érdeklődés, a válaszkeresés az időszerű szakmai, politikai kérdésekre, az új iránti fogékonyság, nemes fellángolások, gyors le-törések, fejlett és kíméletlen kritikai érzék, túlkapaszkodásokra való hajlam stb.

A nevelést végző három csoport közül a család hatása fokozatosan csökken, hiszen a hallgatók többsége kiszakad ebből a környezetből. Meghatározóvá válik az iskola és a társadalom szerepe. Sajátos módon a társadalmi hatások a hallgatói közösség részéről a legerősebbek. Ezenkívül természetesen az *Alma Mater*nek otthont adó város, a kommunikációs eszközökön keresztül pedig az egész ország, esetleg más társadalmi rendszerűek hatása is érvényesül.

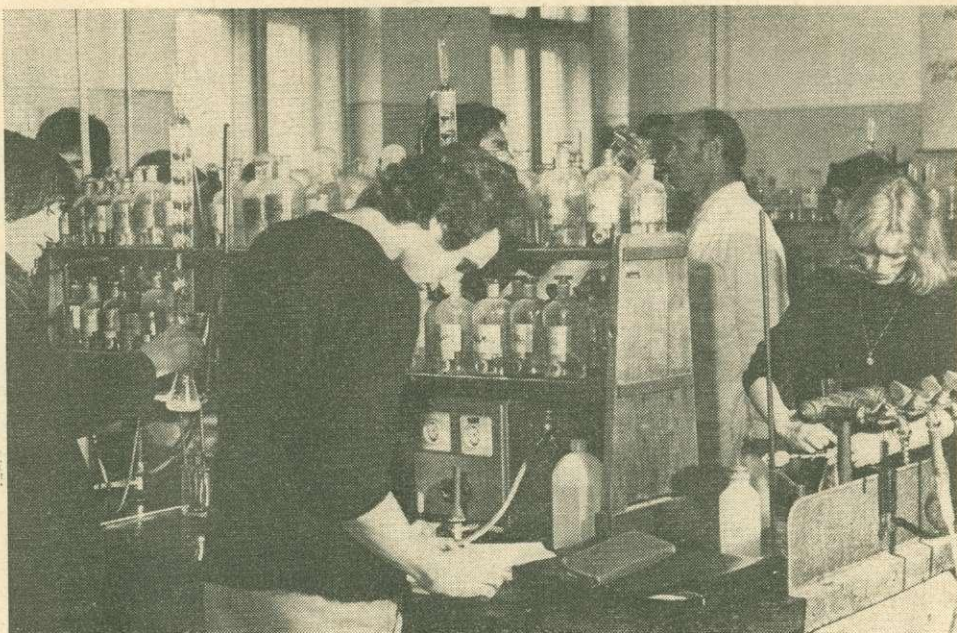
Az oktatói kar hivatásra nevelő törekvését az oktató és kutató munkáján, valamint személyes példamutatásán keresztül valósítja meg. Egyik a másiktól elválaszthatatlan és csak egységbe ötvöződve érheti el a kívánt hatást. Az előadásokon, gyakorlatokon ismertetett bármilyen tárgy anyagának átfogó tudása, a még megoldatlan problémák felderítésére tett erőfeszítések és a szakma művelése iránti feltétlen elkötelezettség teszi csak az oktatót a hallgató követhető eszményképévé. Ez a példamutatás kelti fel, vagy erősíti meg a hallgatóban a hivatástudatot, választott pályája igazi értékének, szépségeinek felismerését.

A hivatásra nevelésben fontos szerepet tölt be egyetemünkön a diákközösség is. A KISZ által szervezett és a tanszékektől irányított tudományos diákkörökben nyílik lehetőség a szakmák problémáinak mélyebb megismerésére. Kitartó munkával pedig a hallgató eljut az első komoly szakmai szerepléshez, a helyi, azután esetleg az országos konferencián tartandó előadáshoz. Az itt elért sikerek gyakran a kezdő lépéseket jelentik egy későbbi oktatói vagy kutatói pályán.

Alma materünk évszázadra visszatekintő diákhagyományai is a közösséghez való tartozás elmélyítésével jelentősen előmozdíthatják a hivatás megbecsülését.

Az intézményen belüli hatáson kívül még fontos szerepük van a hivatásra nevelésre a hallgatókkal kapcsolatba kerülő külső szakembereknek is. A meghívott előadók, a tanulmányutakon, a nyári gyakorlatokon az ifjúságot fogadó, irányító szakemberek megértő- és segítőkészsége a pályával ismerkedőkkel, őszinte beszédük a szakma szépségeiről és árnyoldalairól, sikerekről és kudarcokról nagymértékben hozzájárul a hivatástudat kialakításához.

A hivatástudat elmélyítésén túl fontos nevelési célkitűzése még intézményünknek a közéletiségre való nevelés. Szeretnénk elérni, hogy ifjúságunk —

Kémiai gyakorlat

eddigyi eredményeink örököse és továbbfejlesztője — alkotó résztvevő legyen a szocialista társadalom kulturális feladatainak elvégzésében, a szocialista életmód kialakításában. Ez a törekvés is, hasonlóan mint az előbbi, több, különböző helyről jövő hatás eredőjeként lesz eredményes.

Az oktatói kar ilyen jellegű példamutatása, a KISZ különböző bizottságainak együttes munkálkodása mutatja meg hallgatóinknak az elérni kívánt viselkedésformát.

A KISZ-szervezet és bizottságainak egyre növekvő szerepe a felsőoktatási intézmények munkájában fontos tényezője az ifjúsági önállóságra és közéletiségre való nevelésnek. Az egyre fokozódó hatáskörű, esetenként önálló döntésű bizottságok munkája az ösztöndíjak elosztásában, a kollégiumi élet irányításában stb. nagyon jó eredménnyel járt egyetemünkön. A kisebb közösségek irányítása, problémáik megoldása, vagy az ezek megoldásáért folytatott szívós és kitartó munkálkodás, olykor küzdelem, nagyon jó előkészítő iskola.

A közösségre való nevelés fontos lépcsőjének tartjuk az intézménynek ott-hont adó városok életébe való bekapcsolódást is. A hallgató ne átutazó idegen, hosszabb időt a városban töltő üdülő legyen. Gondjait, bajait megoldandó feladatait érezze sajátjának és váljon a városnak — ha átmeneti időre is — igazi „polgárává”.

Amikor a nevelésben ilyen célkitűzéseket akarunk megvalósítani ne felejtjük el, hogy ezzel a munkánkkal nemcsak szocialista társadalmunk jövőjét biztosítjuk. Ugyanakkor ifjúságunk életének egyik legszebb szakaszát is tartalmasabbá, emlékezetesebbé tesszük.

Dr. Igmándy Zoltán